

сатый степенъ, саміатъ челоѣческій чинъ, като былъ смиренъ повече отъ челоѣкъ въ волното си страданіе, и смърть. Из тойзи, който в сѣззалъ въ най-долныты части на зема, той сѣ възкачи пакъ чрезъ славното си възнесеніе десѣтъ-тѣхъ рѣзкы, по-высоко и отъ челоѣци, и отъ Ангелы, „по-горѣ (споредъ Апостолътъ) надъ сѣкое начало, и власть“ понеже сѣ възвысилъ даже до десната страна на Бога Отца: „Азъ, говори самъ си, излѣзохъ отъ Отца и дойдохъ въ Миръ; пакъ оставамъ Миръ, и отхождамъ при отца моего;“ (1) И сѣ тока, ни ѣ далъ най-благополѣчній знакъ на спасеніето, и вѣчній животъ за челоѣческій родъ, който ѣ былъ немошенъ, и умъртвенъ отъ грѣха; и за тѣй дѣмалъ: „полезно ѣ да отидѣ азъ; защото, кога отидѣ, ѣтѣшителътъ ще дойде до васъ.“

Таа ѣ была цѣль-та на вочелоѣченнаго Божіа слова, тѣй намѣреніето на възплощенното смотрѣніе; за тѣй Сынътъ Божій ѣ станжалъ сынъ челоѣческій, за тѣй ѣ пострадалъ безстрастнѣтъ; за тѣй ѣ умрѣлъ безсмъртнѣтъ, за тѣй ѣ възкрѣсжалъ первенецътъ на мъртвыты, за да въздигне падналіа, за да прослави осѣденіа, за да ѣвожи челоѣчеството. Видѣхте ли сѣревнованіе отъ една страна враждебно, което ѣ възпалилъ противъ насъ Дѣволътъ, а отъ дрѣга сѣревнованіе на любовь, коа то ѣ показала къ насъ Божіатъ сынъ? Първіатъ завидѣлъ за дрѣвнето блаженство на челоѣческото естество, и изгонилъ го отъ сладостній Рай; дрѣгыатъ въздигналъ сѣщото естество по-горѣ отъ небесата, и положилъ го ѣ на престола на Божіата слава: Единътъ не можалъ да търпи да гледа подчинены подъ нозѣтъ мѣ земныты твари; дрѣгыатъ мѣ покорила подъ нозѣтъ небесныты. Единътъ го направилъ ровъ на смърть-та, и на грѣха; дрѣгыатъ го направилъ небесній гражданинъ, сѣпрестолно на Божеството, одѣано сѣ одѣаніе на превлаженно безсмъртіе, покланяемо отъ Серафимыты, и тѣй ѣ доваксалъ сѣ безмѣрна печала загѣбата, и сѣ боголѣпна хытрость ѣ измамилъ оногоя, който былъ измамилъ.

Славното спасово възнесеніе сѣвсемъ ѣ посрамило богопротивнѣтъ, и челоѣконенавистнѣ Деница; той като лѣкавъ ловецъ былъ заложилъ отъ горѣ на зема, пагѣбената сѣтъ на смърть-та, гдѣто сѣ ѣлакали, като птычета вѣдныты потомци на осѣденаго Ядама, дѣшиты на които той държалъ поробены въ оковыты на дрѣвната клѣтва. Въ сѣщата сѣтъ поискалъ да сѣ ѣлови, сомоволно умрѣліатъ Бо-

[1] Иоан. глав. 16. ст. 28.